

Prædiken til 20. søndag efter trinitatis

Matt. 21, 28-44

Forleden talte jeg med en børne- og ungdomspræst om denne søndags prædikentekst. Hun mente ikke at den var for børn. Umiddelbart kan man jo godt give hende ret, for det er da nogle voldsomme ting der bliver sagt, og den ender med en voldsom dom over dem, der ikke forvalter vingården godt.

Alligevel vil jeg tage mit udgangspunkt i børnene. Vi har i dag haft dåb her i kirken og budt en lille ny velkommen i kirkens fællesskab. Et smukt ritual, men hvorfor ikke vente med at døbe til børnene er så store, at de selv kan tage stilling?

Det kunne der siges mange ting om. En af grundene til at vi har barnedåb er, at vi netop ikke har noget som helst at komme med over for Gud. Uanset hvor gamle vi bliver, så står vi som små børn uden noget at komme med. Som der står i den nytestamentlige tekst, der læses lige før dåben, skal vi tage imod Guds rige ligesom et lille barn, ellers kommer vi slet ikke ind i det. Sandheden er nemlig, at vi ikke kan andet end at stå som børn over for Gud. Som børn der ikke kommer med noget men bare modtager.

At indse dette kan være en livslang proces. For vi har jo alle sammen en indbygget evne

til at komme til at tro på, at livet det er noget vi selv skaber og tilrettelægger.

Men hver især kan vi jo prøve at lave den mentale øvelse at tænke over, hvor meget af det der betyder noget i vores liv, som vi selv har skabt. Hvad med kærligheden f.eks.— både den kærlighed vi modtager og den, vi selv viser – er den noget vi selv frembringer? Eller hvad med naturen, der er så smuk på denne årstid, og som vi kan nyde og få livsglæde af, er den noget vi selv har skabt?

Hurtigt vil vi nok finde ud af, at det der virkelig har værdi er noget, som kommer til os udefra. Noget vi ikke kan tænke os til og som skænkes os.

Som voksne kan vi ofte glemme dette med at livet i sidste ende er skænket os. Måske er det ligefrem vores syndige natur, der gør det. Ja måske kan vi ligefrem indhulle os selv i den illusion, at vi er små guder og tro vi skaber det hele selv.

I dagens tekst hører vi om en vingård, der forpagtes ud. Billedet er klart Gud forpagter sin vingård ud til os. Og hvad gør vi? Er vi villige til at give Gud æren eller vil vi beholde det hele for os selv?

I Det gamle Testamente hører vi billedet af vingården brugt om Israel. Og læst i den

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

sammenhæng er teksten klar nok. Gud har sendt profet efter profet til israelitterne. Og de har ikke lyttet til dem. Til sidst sender Gud sin Søn, Jesus Kristus, og ham vil de heller ikke lytte til. I stedet slår de ham ihjel ved at korsfæste ham. Vingården? Ja den skal da helt klart forpagtes ud til nogle andre. Til ikke-jøderne. Til hedningerne. Og det bliver den. Kristendommen er for både hedninger og jøder og alle andre. Den er ikke begrænset til et bestemt folk. Og Jesus han er blevet hovedhjørnestenen i denne universelle religion.

Så vidt så godt. Men er vi meget bedre end de gamle israelitter? Lytter vi efter Guds profeter og lytter vi efter hans Søn, Jesus Kristus? Svaret er, at det må vi gøre op med os selv, når vi hører sådan en tekst som den i dag om vingården. I kirken er der efterhånden mange muligheder for at høre Guds evangelium – hans glade budskab til os. Der er højmesser, børnegudstjenester, ældre-gudstjenester og et hav af initiativer og tilbud. Men lytter vi til Guds ord, som forkynnes til os?

Det kan være svært at tro, vil nogen indvende. Og det kan det også, hvis vi mener, at vi ved at tro skal præstere en masse. Det er jo også lige til at få stress af, hvis vi skal lave endnu mere end vi gør i forvejen. Men her er det så at vi kan lære meget af et dåbsbarn. Vi kan lære at tage imod Guds rige ligesom et lille barn. Uden at have noget at komme med og bare ved at modtage.

Og hvad er det så vi modtager? Ja først og fremmest livet. Og også sidst: livet. I dåben indbydes vi til et livslangt fællesskab med Guds egen søn. Fordi Gud vil livet. Der var

derfor han skabte menneskerne i tidernes morgen. Fordi han vil livet for os. Og det var derfor han sendte sin søn, Jesus Kristus, til at frelse os og sætte os fri. Fri fra det der skiller os fra livet. Fri fra synden og døden. Interessant i denne sammenhæng er det, at ordet frelse på dansk kommer af ordet frihalse, og hentyder til slaver der fik lænkerne taget af halsen og blev frie personer. På sammen måde som slaver der sættes fri af lænkerne, frelses vi til et liv, hvor synden og døden ikke længere skal tynde os. Vi er Guds børn og vores himmelske fader vil livet for os først og sidst.

Denne vor dåbs nåde, skal vi forholde os til hele livet. Så let og så enkelt bare ved at tage imod. Og på samme tid så svært fordi vi er vant til ”noget for noget” og ikke ”alt for intet.”

Gud, ja han er tålmodig. Han bliver ved med at sende bud om sin nåde til os. Han vil høste, som han har sået. Men hvis vi vil beholde høsten selv. Hvis vi vil beholde alle vort livs frugter selv, så kommer vi til at miste dem. Ja så indeslutter vi os i den illusion, at vi ejer vingården selv og ikke har den til låns. Men på et tidspunkt så kræves den jo af os, når vore dage rinder ud.

Dagens tekst henvender sig til os som børn. Som de Guds børn vi er. Hvis børne- og ungdomspræsten har ret i at denne søndags tekst ikke er for små børn, så er det de allermindste små børn, som man ikke skal skræmme med domstekster. Alle vi andre Guds børn, der er blevet lidt større, har måske netop brug for domsteksterne til at blive mindet om, at vi ikke er vort eget livs skaber, men at det i stedet skænkes os af Gud.

Igen og igen.

Og det er en befrielse. Også når livet er hårdt og meningsløst. Det fortæller vores biskop Henning Toft Bro om i et interview, hvor han taler om et tragisk dødsfald:

”Jeg kunne ikke forstå, det der skete. Og jeg skulle ikke forstå det. Jeg kunne lægge det over til noget, der er uden for mig selv. Noget, der er større end mig selv. Det kunne jeg godt ønske for mange mennesker, der står over for den magtesløshed ved afgrundens rand og tror, at de skal klare det hele selv”.

Gud vil livet. Først og sidst. For os og vore kære.

Amen.

Christian Roar Pedersen
Hou og Hals

Salmer:
751, 447, 728, 492, 731